

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/384/2013
Identifikačné číslo spisu:	7113203293
Dátum vydania rozhodnutia:	09.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7113203293.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci v právnej veci navrhovateľov 1/ A. F.C., 2/ H.C., 3/ A. F.C. ml., všetkých bývajúcich v F., zastúpených JUDr. Gabrielou Jablonskou, advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach, Letná 47, proti odporcovi MTM CENTRUM, spol. s.r.o., so sídlom v Košiciach, Herlianska 13, IČO: 31 661 459, zastúpenému JUDr. Frederikou Birkovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Rastislavova 68, o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17 C 34/2013, o dovolaní navrhovateľov proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, z 24. mája 2013, sp. zn. 3 Co 185/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie navrhovateľov 1/, 2/, 3/ o d m i e t a .

Navrhovatelia 1/ až 3/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 67,89 € na účet právnej zástupkyne JUDr. Frederiky Birkovej, do troch dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením z 21. februára 2013, č. k. 17 C 34/2013-27 nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil odporcovi zdržať sa akýchkoľvek činností na parcele registra "C" KN č. XXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 581 m², v k. ú. F.s, zapísanej na LV č. XXXX, ktorými by neprimerane obťažoval navrhovateľov v užívaní ich nehnuteľností - pozemkov vedených ako parcely registra "C" KN č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 144 m², č. 446/3 - záhrady o výmere 222 m², č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 321 m² a domu súp. č. XXXX, na parc. č. XXX/X, v k. ú. F., zapísaných na LV č. XXXX, a to najmä, aby odporca na pozemku parc. č. XXX - neskladoval a neprezúval pneumatiky osobných automobilov, nákladných automobilov, neskladoval iné automobilové diely, nepoužíval pneumatické zdvíhacie plošiny, príklepové uťahováky, kompresory a nevykonával opravy automobilov a pracovných nástrojov. Zároveň uložil navrhovateľom, aby v lehote do 30 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia podali žalobu na ochranu svojho vlastníckeho práva. Súd prvého stupňa poukázal na ustanovenia § 74 až 77 zákona č.99/199/63 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), § 126 Občianskeho zákonníka, § 27 ods. 1 zákona č. 335/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, § 2 písm. za/ a tabuľky 1 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 549/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú

podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí a § 49 ods. 1 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie. Z dôkazov predložených navrhovateľmi, konkrétne zo stanoviska Okresného riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Košiciach (ďalej len „OR HaZZ“) z 10. apríla 2012 a predloženej projektovej dokumentácie vyplynulo, že v časti stavby sa miestnosti skladov a predajne pneumatík nevyužívajú na účel, na ktorý boli pôvodne určené a skolaudované a odporca (ako prevádzkovateľ auto a pneuservisu) nedodríava požiadavky protipožiarnej bezpečnosti pri ich užívaní. V Protokole z merania hluku vo vonkajšom prostredí ev. č. 12/06 z 31. marca 2012 vyhotovenom spoločnosťou AUDITOR, s.r.o., (ďalej len „protokol“) v prevádzke odporcu bolo zaznamenané, že v uvedený deň došlo k prekročeniu prípustných hodnôt určujúcich veličín vo vonkajšom prostredí pre hluk z iných zdrojov. Dospel k záveru, že navrhovatelia osvedčili danosť práva (nároku) a ich aktívnu legitimáciu na uplatnenie svojho nároku, pričom nešlo o zjavne neopodstatnený nárok. Na základe predložených listinných dôkazov súd nemal pochybnosti o potrebe predbežnej úpravy pomerov účastníkov (do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej) a stotožnil sa so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by podľa súdu nedošlo k nevyváženému zásahu do vzťahov účastníkov a tretích osôb. Povinnosť navrhovateľov podať v súdom určenej lehote žalobu vo veci samej súd prvého stupňa odôvodnil v súlade s ustanovením § 76 ods. 3 O.s.p. Pokiaľ ide o trovy konania poukázal na § 145 O.s.p. s tým, že o trovách predbežného opatrenia rozhodne súd v konaní o veci samej.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie odporcu uznesením z 24. mája 2013, sp. zn. 3 Co 185/2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd preskúmal splnenie všetkých podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia ustanovených v § 74 a 75 O.s.p. Vychádzal pritom z listinných dôkazov predložených odporcom spolu s odvolaním 1/ kladného stanoviska OR HaZZ č. ORHZ-KE3-3024-005/2012 zo 17. decembra 2012, 2/ hlukovej štúdie, ev. č. ÚOFP - HS/02/2013 z 5. marca 2013 vypracovanej na jeho žiadosť prof. Ing. Ervínom Lumnitzerom, PhD., zo záverov ktorej vyplýva, že pri výkone podnikateľskej činnosti odporcu pre denný čas nebola prekročená prípustná hodnota určujúcich veličín hluku, a 3/ stanoviska akreditovaného pracoviska Klubu ZPS vo vibroakustike, s.r.o., č. Klub ZPS/026/2013 z 30. apríla 2013 k protokolu, doručeného odvolaciemu súdu dodatočne až 6. mája 2013, v ktorom sa uvádza, že protokol predložený navrhovateľmi nie je možné použiť v zmysle platnej legislatívy z viacerých dôvodov (napr. merací bod nebol správne umiestnený, v protokole nie sú uvedené doby trvania hluku ani akreditácia spoločnosti AUDITOR s.r.o.). Dospel k záveru, že osvedčenie okolností zo strany navrhovateľov, z ktorých možno vyvodiť opodstatnenosť návrhu, nie je jednoznačné ani dostatočne presvedčivé a v konaní nebola preukázaná taká intenzita porušovania a bezprostredne hroziaca ujma, ktorá by odôvodnila vydanie predbežného opatrenia. Vyjadril tiež názor, že v prejednávanej veci z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nie je zrejmé, čoho sa navrhovatelia mienili domáhať v konaní vo veci samej. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že tento nárok musí byť špecifikovaný vo výroku uznesenia, ktorým súd nariadi predbežné opatrenie a uloží navrhovateľom podať žalobu vo veci samej v zmysle § 75 ods. 2 veta druhá O.s.p. Podľa názoru odvolacieho súdu z uvedeného dôvodu a z dôvodu nesplnenia požiadavky určitosti, zrozumiteľnosti a vykonateľnosti navrhovaného predbežného opatrenia (podľa § 75 ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s § 79 ods. 1 a § 42 ods. 3 O.s.p.) nevyhovel návrhu na vydanie predbežného opatrenia, lebo by sa ním dosiahol definitívny stav, ktorý by mal byť založený až rozhodnutím vo veci samej. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali navrhovatelia 1/, 2/, 3/ dovolanie a navrhli, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zmenil a uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Namietali, že postupom odvolacieho súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že do ich dispozície sa nedostali dokumenty (dôkazové materiály), na ktoré sa odporca v odvolaní, ako aj dovolací súd vo svojom rozhodnutí odvolávali a ktoré boli dôležité pre rozhodnutie vo veci. Tvrdili, že príloha k

odvolaniu (projektová dokumentácia k stanovisku OR HaZZ reg. č. 53-2010 zo 17. decembra 2012 pri posudzovaní zmeny účelu stavby na p. č. XXX a nie p. č. XXX a prístrešku na ňom) bola účelovo vyňatá bez kontroly zo strany súdu a s obsahom tejto prílohy odvolania sa oboznámili až nahliadnutím do spisu po zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Ďalej namietali, že odvolací súd nemal prihliadať na stanovisko Klubu ZPS vo vibroakustike, s.r.o. z 30. apríla 2013, ktoré odporca doručil súdu 6. mája 2013, t. j. až po uplynutí lehoty na podanie odvolania a po zaujatí stanoviska navrhovateľov k odvolaniu odporcu, doručeného súdu 2. mája 2013. Domáhali sa, aby súd poskytol ich nároku súdnu ochranu, keďže odporca nevyvrátil dôkazy nimi predložené o neúmernom hluku a nebezpečenstve vzniku požiaru. Podľa obsahu dovolania dovolateľa namietali nesprávne hodnotenie dôkazov a nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V odôvodnení dovolania rozoberali skutkový a právny stav veci tak, ako ho uvádzali v konaní pred súdmi.

Odporca sa k podanému dovolaniu písomne vyjadril (č. l. 135-137). Poukázal na to, že navrhovateľom bolo doručené stanovisko OR HaZZ zo 17. decembra 2012, z ktorého je zrejmé, že OR HaZZ zmenilo svoje stanovisko z 10. apríla 2012 a nemá pripomienky s riešením protipožiarnej bezpečnosti stavby „zmena účelu využitia časti stavby z pneu na auto servis“. Ďalej uviedol, že nedoručením prílohy k stanovisku, ktorá len graficky znázorňovala novú situáciu, a ktorej obsah bol známy navrhovateľom zo spisu v konaní vedenom Stavebným úradom Mesta Košice, nebolo navrhovateľom odňaté právo konať pred súdom. Namietku, že odvolací súd nemal brať na zreteľ stanovisko Klubu ZPS vo vibroakustike, s.r.o., považoval za irelevantnú s poukazom na § 213 ods. 5 a § 212 ods. 3 O.s.p. Na základe uvedeného navrhol dovolanie zamietnuť a zaviazat' navrhovateľov na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 135,76 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd, a že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení

§ 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcov z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významné subjektívne tvrdenie účastníkov o tom, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 O.s.p., ale len zistenie, že v konaní k takej vade skutočne došlo.

Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolatelia nenamietali a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

So zreteľom na navrhovateľmi tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci im súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcom neznemožnil uplatniť procesné práva priznané im právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

Dovolatelia v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namietali porušenie ich práva na súdnu ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

Dovolatelia v dovolaní namietajú, že k odňatiu možnosti konať pred súdom a k porušeniu práva na súdnu ochranu došlo tým, že odvolací súd im neumožnil sa vyjadriť k všetkým dôkazom predložených odporcom spolu s odvolaním; tvrdili najmä, že do ich dispozičnej sféry sa nedostala príloha k odvolaniu (projektová dokumentácia reg. č. 53-2010 k stanovisku OR HaZZ v Košiciach zo 17. decembra 2012 o zmene účelu využitia časti stavby), odvolací súd prihliadal na dôkaz, ktorý odporca doručil súdu až po uplynutí odvolacej lehoty a po zaujatí ich stanoviska k odvolaniu; namietali, že doplnenie odvolania s prílohou (č.l. 96-98) im nebolo predložené na vyjadrenie.

Občiansky súdny poriadok v § 209a ods. 1 stanovuje, že ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete, doručí súd prvého stupňa bezodkladne odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili.

Podľa § 211 ods. 1 veta tretia O.s.p. odvolací súd sám odstráni vady pri doručovaní odvolania a výzvy podľa § 209a ods. 1 tak, že sám vykoná doručovanie.

Citované zákonné ustanovenia ukladajú vo všeobecnosti súdu (prvostupňovému i odvolaciemu) povinnosť doručiť účastníkom konania odvolanie a umožniť účastníkom, aby sa k odvolaniu a tým aj k všetkým vykonávaným dôkazom vyjadrili.

Doručenka vystavená príslušnou poštou, ktorá obsahuje všetky relevantné údaje a zachytáva postup pri doručovaní, osvedčuje pravdivosť toho, čo je v nej uvedené, pokiaľ nie je preukázaný opak.

Zo spisu súdu prvého stupňa vedeného v predmetnej veci vyplýva, že súd prvého stupňa doručil právnej zástupkyňi navrhovateľov odvolanie odporcu na vyjadrenie (č. l. 75 spisu) a na písomné požiadanie jej boli zaslané aj prílohy pripojené k odvolaniu odporcu, ktoré prevzala 24. apríla 2013 (č. l. 77 spisu). Prostredníctvom právnej zástupkyne navrhovateľa k podanému odvolaniu zaslali svoje písomné vyjadrenie z 29. apríla 2013 spolu s pripojenými prílohami (č. l. 84 spisu). Súd prvého stupňa potom vec predložil odvolaciemu súdu na prejednanie odvolania. Písomným podaním zo 6. mája 2013 odporca v

prílohe predložil stanovisko Klubu ZPS vo vibroakustike, s.r.o., z 30. apríla 2013 (č. l. 96- 98 spisu). Odvolací súd o odvolaní odporcu rozhodol tak, že zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol (č. l. 100 spisu). .

Dôvody, na základe ktorých sa rozhodnutie odvolaním napáda, môže odvolateľ meniť, modifikovať a dopĺňať, toto právo však môže využiť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.). Uplynutím lehoty na odvolanie možnosť odvolateľa dopĺňať dôvody odvolania zaniká. Odvolací súd je viazaný dôvodmi uvedenými v odvolaní, ktoré boli uvedené v odvolacej lehote (§ 204 O.s.p. a § 205 O.s.p.) a ktorých existencia sa v konaní súčasne aj preukázala (5 Cdo 279/2010).

Dovolací súd má za to, že aj keď odporca doplnil svoje odvolanie podaním zo 6. mája 2013, t. j. po uplynutí odvolacej lehoty predložením „nového dôkazu“, nerozšíril dôvody odvolania ani rozsah, v akom rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním napáda v zmysle § 205 ods. 3 O.s.p. Odporca svoje odvolanie z 22. marca 2012 (č. l. 34 spisu) odôvodnil tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým záverom (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na povinnosť dbať na rýchlú a účinnú ochranu práv všetkých účastníkov konania, odvolací súd rozhodujúci o odvolaní odporcu vzal do úvahy dôkazy vykonané súdom prvého stupňa (záporné stanovisko OR HaZZ v Košiciach z 10. apríla 2012 a protokol z merania hluku vo vonkajšom prostredí ev. č. 12/06 z 31. marca 2012 vyhotovenom spoločnosťou AUDITOR, s.r.o.) a prihliadal aj na viaceré dôkazy predložené odporcom v odvolacej lehote (hlukovú štúdiu, ev. č. ÚOFP - HS/02/2013 z 5. marca 2013, kladné stanovisko OR HaZZ zo 17. decembra 2012), na základe ktorých mal za preukázané, že podmienky v zmysle § 74 a § 76 O.s.p. pre nariadenie predbežného opatrenia splnené neboli, preto uznesenie prvostupňového súdu zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd rozhodol s prihliadnutím na ostatné dôkazy, ktoré boli rovnako významné pre rozhodnutie súdu a ktoré uviedol odporca v odvolaní podanom v zákonom stanovenej lehote. Dovolatelia navyše nepopreli, že by im tieto dôkazy neboli doručené na vyjadrenie spolu s odvolaním. Úlohou tzv. „nového“ dôkazu, predloženého odporcom po uplynutí odvolacej lehoty (avšak v čase do rozhodnutia odvolacieho súdu) bolo podporiť rovnaký záver, ktorý vyplýva aj z ostatných dôkazov predložených odporcom, t. j. že v konaní neboli dostatočne osvedčené skutočnosti, ktoré by v danom prípade odôvodňovali nariadenie predbežného opatrenia. Skutočnosti uvedené v doplnenom odvolaní s prílohou - „novým dôkazom“ teda nemali pre rozhodnutie odvolacieho súdu zásadný význam, ktorý by odôvodňoval ich nevyhnutné doručenie ostatným účastníkom konania.

Dovolací súd ďalej výkladom ustanovenia § 211 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že ak Občiansky súdny poriadok neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane „ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa“, pod ktorými sa rozširujúcim (extenzívnym) výkladom rozumie aj jeho druhá časť Občianskeho súdneho poriadku upravujúca predbežné opatrenia (obdobný názor zaujali Števček, M., Ficová, S. a kol.: Občiansky súdny poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2009, s. 838).

Všeobecne sa pri osvedčovaní uznáva, že v konaní súdu, ktoré predchádza nariadeniu predbežného opatrenia (alebo zamietnutiu návrhu takého opatrenia), sa uplatňujú procesné zásady vyjadrené v § 6 a § 120 ods. 1 O.s.p. (R 1/1972). Z uvedeného vyplýva, že ustanovenia o dokazovaní sa tiež vzťahujú na odvolacie konanie len primerane.

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí z 23. mája 2013, č. k. IV. ÚS 71/2013-36 k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona.

Vychádzajúc z tejto zásady právnej interpretácie dovolací súd považuje za dôležité, pre posúdenie, či došlo postupom súdu k odňatiu možnosti konať pred súdom, prihliadať v prejednávanej veci zároveň na

zmysel a účel predbežného opatrenia.

Účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevylučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Pri nariaďovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. V dôsledku toho sa tu nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia. Skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Zákon z tohto dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o predbežnom opatrení mal súd vykonávať dokazovanie (§ 120 a nasl. O.s.p.). Ak by sa v konaní o nariadenie predbežného opatrenia malo trvať na požiadavke riadneho vykonania a hodnotenia dôkazov, mohol by byť účel tohto procesného inštitútu zmarený (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 187/2012).

Pre nariadenie predbežného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 91/2012). Podľa právnej teórie (Števček, M. a kol.: Civilné právo procesné. EUKODEX, s.r.o.: Bratislava, 2010, s. 309) osvedčenie (na rozdiel od dokazovania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie. Postačuje, že osvedčené skutočnosti sa mu so zreteľom na všetky okolnosti javia ako nanajvýš pravdepodobné (obdobný názor vyplýva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 102/05, III. ÚS 298/08).

Z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že pri osvedčovaní nemusí súd dbať na všetky formálne požiadavky, inak platné pre dokazovanie, vrátane požiadavky, aby sa druhá strana sporu mohla vyjadriť k obsahu listín, ovplyvňujúcich úsudok súdu o splnení predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 204/2013). Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 7/02 ustálil, že aj v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia platí povinnosť konkretizovaná v Občianskom súdnom poriadku, ktorá súdu prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná a aby sa skutočnosti, ktoré sú medzi účastníkmi sporné, spoľahlivo zistili. Aplikácia týchto zásad však musí byť primeraná a je limitovaná dosiahnutím účelu predbežného opatrenia (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 5/2012).

Z uvedeného je zrejmé, že v konaní pred súdom prvého stupňa o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia účastníci (resp. navrhovatelia) boli povinní osvedčiť najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie (aj predložením relevantných „dôkazov“ o svojich tvrdeniach) a odporca nemal procesnú možnosť namietat proti návrhu, tvrdeniam a „dôkazom“ v ňom obsiahnutých a spravidla nemal procesné právo na to, aby sa vykonali ním navrhnuté dôkazy. Dovolací súd má za to, že uvedené princípy súvisiace s nevykonávaním dokazovania platia primerane aj v odvolacom konaní súčasne rešpektujúc procesné ustanovenia o odvolacom konaní (§ 201 a nasl. O.s.p. a dokazovaní § 120 a nasl. O.s.p.).

Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci správne doručil odvolanie odporcu, ako aj prílohy k nemu pripojené na vyjadrenie navrhovateľom a tým, že odvolací súd rozhodol s prihliadnutím aj na dôkaz (v doplnení odvolania), ktoré predtým nedoručil navrhovateľom predbežného opatrenia na vyjadrenie, nevytvoril dotknutým účastníkom konania (navrhovateľom) podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení, než akými disponoval odporca (pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 136/08). Z toho dôvodu nemohlo byť navyše porušené ich základné právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ani princíp kontradiktórnosti, či princíp rovnosti zbraní (ako základné definičné prvky práva na spravodlivé súdne konanie). So zreteľom na povahu a účel predbežného opatrenia Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS

257/2010 uviedol, že predbežné opatrenia predstavujú opatrenia, trvanie ktorých je len dočasné a obmedzené (môžu byť kedykoľvek na návrh zrušené), pričom je dôležité, že súd je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že právo na spravodlivý proces účastníkom garantuje, aby výsledok konania bol spravodlivý ako celok (obdobne Ústavný súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 672/02).

Dovolací súd na základe uvedených dôvodov dospel k záveru, že nedoručením podania odporcu zo 6. mája 2013 k odvolaniu s prílohou („novým“ dôkazom) na vyjadrenie navrhovateľom predbežného opatrenia, odvolací súd nepostupoval v rozpore s § 209a O.s.p. a vzhľadom na účel a povahu predbežného konania, obsahovú stránku sporného dôkazu a všetky okolnosti prípadu, uvedeným postupom nezaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá by odôvodňovala prípustnosť dovolania a viedla k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

K námietke navrhovateľov, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a neprihliadol na dôkazy jednoznačne svedčiace v prospech navrhovateľov, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné - vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Argumentáciou, že v danom prípade odvolací súd nerozhodol správne, pokiaľ nezohľadnil, že boli splnené všetky predpoklady pre nariadenie navrhovaného predbežného opatrenia (§ 74 ods. 1 O.s.p.) dovolatelia z hľadiska obsahového namietajú, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Keďže právnym posúdením veci súd neznemožňuje účastníkovi realizáciu žiadneho jeho procesného práva, nie je nesprávne právne posúdenie veci procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Nesprávne právne posúdenie je relevantný dovolací dôvod (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý však možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nešlo).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade je dovolanie navrhovateľov v zmysle § 239 O.s.p. procesne neprípustné a že prípustnosť ich dovolania nemožno vyvodiť ani z § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal odporcovi náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokátky za jeden úkon právnej služby, ktorý mu poskytla vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 23. júla 2013 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za

poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Základnú sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ tejto vyhlášky vo výške 60,08 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu vo výške 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 67,89 €. Súd v súlade s ustálenou judikatúrou nepriznal odporcovi náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokátky za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia v dovolacom konaní, nakoľko advokátka zastupovala v predmetnej veci odporcu už v konaní pred súdom nižšieho stupňa a bola náležite oboznámená s problematikou sporu (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. decembra 2011, sp. zn. 6 Cdo 125/2011). Súd nepriznal v rámci trov právneho zastúpenia ani DPH, nakoľko si ju advokátka odporcu neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.